

Kohtuasi C-365/23 [Arce]ⁱ

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

9. juuni 2023

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Augstākā tiesa (Senāts) (Lāti kõrgeima kohtu senat)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

7. juuni 2023

Hageja/Kaebaja kassatsiooniastmes:

SIA A

Kostjad/Vastustajad kassatsiooniastmes:

C

D

E

[...]

Civillietu departaments (tsiviilkolleegium)

Latvijas Republikas Senāts (Lāti kõrgeima kohtu senat)

KOHTUMÄÄRUS

Riia, 7. juuni 2023

Senāts (Lāti kõrgeima kohtu senat) [...] [eelotsusetaotluse esitanud kohtu koosseis]

on kirjalikus menetluses analüüsinud võimalust esitada Euroopa Liidu Kohtule eelotsusetaotlus tsiviilasjas, milles lahendatakse äriühingu SIA A nõuet füüsiliste

ⁱ Käesoleva kohtuasja nimi on väljamõeldud nimi. See ei vasta ühegi menetluspoole tegelikule nimele.

isikute C, D ja E vastu kohustada neid tasuma teatud spordialal arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamiseks sõlmitud lepingus ette nähtud hüvitist ning milles on alustatud kassatsioonimenetlust kassatsioonkaebuse alusel, mille SIA A esitas Rīgas apgabaltiesa (Riia regionaalne kohus, Läti) 22. jaanuari 2021. aasta otsuse peale.

Põhikohtuasja ese ja asjassepuutuvad faktilised asjaolud

- 1 14. jaanuaril 2009 sõlmisid ühelt poolt äriühing SIA A ning teiselt poolt C ja tema vanemad D ja E lepingu teatud spordialal arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamiseks (edaspidi „leping“), mille eesmärk oli saavutada soovitud tulemus, nimelt tagada C-le edukas karjäär elukutselise sportlasena. Leping sõlmiti 15 aastaks, s.t kuni 14. jaanuarini 2024. Lepingus oli sätestatud, et SIA A osutab noorele sportlasele erinevaid teenuseid (koolitamine ja treenimine, spordimeditsiin ja -psühholoogia, karjäärinõustamine (karjääriplaani väljatöötamine, rakendamine ja jälgimine, lepingute sõlmimine sportlase ja spordiklubide vahel), turundus, õigusabiteenused, raamatupidamine), mille eest sportlane maksab lepingu kehtivusaja jooksul tasu, mis moodustab 10% tema sissetulekust.

Lepingu sõlmimise ajal oli C 17-aastane ja tal ei olnud elukutselise sportlase staatust.

- 2 29. juunil 2020 esitas SIA A hagi C, D ja E vastu ning nõudis lepingus sätestatud tasu maksmist. Hagiavalduses oli märgitud järgmist:

[2.1.] Hageja on äriühing, mis on asutatud eesmärgiga arendada Lätis teatavat spordiala ja selle alaga tegelejaid. Selle eesmärgi saavutamiseks pakkus hageja sportlastele kombineeritud teenuseid nende professionaalsete oskuste ja karjääri arendamiseks, sõlmides lepinguid, mis nägid ette tasu maksmise kohustuse tulevikus, kui sportlased teenivad vähemalt 1500 eurot kuus.

[2.2.] Lepingu täitmiseks osutas hageja C-le aastatel 2009 ja 2010 arengut ja karjääri toetavaid teenuseid, mis on loetletud lepingu lisas. Ühte osa pakutud teenustest C ei kasutanud, kuid kasutas teisi, sealhulgas, kuid mitte ainult, individuaalset ja meeskonnatreeningut kõrgelt kvalifitseeritud spetsialistide juhendamisel. Teenuste osutamiseks pidi hageja rahalisi vahendeid investeerima, samas kui C kohustus lepingu punkti 6.1 kohaselt maksta hagejale tasu, mis moodustas 10% kõigist kõnealuse spordialaga tegelemisest, reklaamist, turundusest ja meedias esinemisest saadavatest netotuludest, millele lisandus Lätis kohaldatav käibemaks.

[2.3.] Hageja täitis oma lepingujärgsed kohustused, samas kui kostjad rikkusid lepingutingimusi ja jätsid maksmata lepingus sätestatud tasu osutatud teenuste eest. Arvestades, et C sissetulekud spordiklubidega sõlmitud lepingutest kõnealusel spordialal on 16 637 779,90 eurot, peavad kostjad maksta hagejale 10% sõlmitud lepingute summadest, mis teeb kokku 1 663 777,99 eurot.

- 3 Esimese astme kohus ja apellatsioonikohus jätsid tema nõuded rahuldamata.

Kaebaja esitas kassatsioonkaebuse. Vaidlustamaks apellatsioonikohtu otsust, millega jäeti tema kaebus rahuldamata põhjusel, et leping ei vasta tarbijakaitsenormidele, väidab hageja, kes on ühtlasi kaebaja kassatsiooniastmes, et leping on mõeldud „lootustandvatele“ sportlastele, kelle suhtes tema hinnangul tarbijakaitsenormid ei kohaldu. Kassatsioonkaebuses märgitakse ka, et Euroopa Kohtule tuleb esitada eelotsusetaotlus nende Euroopa Liidu õiguse tõlgendamise küsimuste kohta, mis on mitmetähenduslikud ja millest sõltub kohtuasja tulemus.

Asjakohased riigisisemed ja liidu õigusnormid

4 Euroopa Liidu õigusnormid:

Euroopa Liidu põhiõiguste harta: artikli 17 lõige 1 ja artikli 24 lõige 2.

Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (edaspidi „direktiiv 93/13“): artikli 1 lõige 2, artikli 2 punktid b ja c, artikli 4 lõige 2, artikli 3 lõige 1, artikkel 5, artikli 6 lõige 1, artikkel 8 ja artikkel 8a.

5 Asjakohased Läti õigusnormid:

[5.1] Tsiviilseadustik (Civillikums, <https://likumi.lv/ta/id/225418-civillikums>):

186. Vanemad esindavad oma lapsi isiklikes ja varalistes suhetes ühiselt (ühine esindamine). [...]

223. Isa ja ema on oma alaealiste laste loomulikud eestkostjad nende isikuhooldusõiguse alusel.

293. Eestkostja võib alaealist puudutavates küsimustes ja alaealise huvides sõlmida mis tahes liiki lepinguid ning võtta vastu ja teha makseid. Kõik sellised tehingud on alaealisele siduvad, tingimusel et eestkostja on tegutsenud heas usus ja on järginud hea majandamise põhimõtteid, kuni alaealise täisealiseks saamist, välja arvatud juhul, kui esinevad erivajadused.

1408. Alaealistel puudub õigusvõime.

[5.2] Tarbijakaitseseadus (Patērētāju tiesību aizsardzības likums (lepingu sõlmimise ajal kehtinud redaktsioon; praegune ja varasem redaktsioon on kättesaadavad veebiaadressil <https://likumi.lv/doc.php?id=23309>)):

Artikkel 1 Seaduses kasutatavad terminid

Käesoleva seaduse tähenduses on: [...]

3) tarbija: füüsiline isik, kes avaldab soovi omandada, omandab või võib omandada või kasutada asju või teenuseid eesmärgil, mis ei ole seotud tema majandus- või kutsetegevusega;

4) teenuste osutaja: isik kes osutab oma majandus- või kutsetegevuse raames tarbijale teenust; [...]

Artikkel 6 Ebaõiglased lepingutingimused [...]

(2) Lepingutingimused koostatakse lihtsas ja arusaadavas keeles.

(3) Lepingutingimus, mille üle lepingu pooled ei ole eraldi läbi rääkinud, loetakse ebaõiglaseks, kui see on vastuolus heausksuse tingimusega ning kutsub esile lepinguosaliste lepingust tulenevate õiguste ja kohustuste olulise tasakaalustamatuse, mis kahjustab tarbijat. [...]

(8) Ebaõiglased tingimused lepingus, mille tootja, müüja või teenuste osutaja on tarbijaga sõlminud, on tühised lepingu sõlmisest alates, kuid leping kehtib edasi juhul, kui seda on võimalik jätkata nii, et see ei sisalda ebaõiglasi tingimusi. [...]

[5.3] Tarbijakaitseadus (1. juulil 2014 jõustunud redaktsioonis):

Artikkel 6 Ebaõiglased lepingutingimused [...]

(2²) Käesoleva artikli sätteid ei kohaldata lepingutingimuste suhtes, mis määratlevad lepingu eseme või käsitlevad hinna ja tasu piisavust võrreldes pakutavate teenuste või kaubaga, kui sellised tingimused on koostatud lihtsas ja arusaadavas keeles. [...]

Põhjused, miks eelotsusetaotluse esitanud kohus kahtleb liidu õiguse kohaldamises ja tõlgendamises

- 6 Euroopa Kohus on tõlgendanud mõistet „tarbija“ mitmes kohtuasjas, kuid seni ei ole tema kohtupraktikas käsitletud tarbijakaitse eeskirjade kohaldatavust spordi valdkonnas.
- 7 Senätsi (Läti kõrgeima kohtu senat) hinnangul tuleb arvesse võtta järgmisi kaalutlusi.

[7.1] Komisjoni valges raamatus spordi kohta on öeldud, et sporditegevuse suhtes kohaldatakse ELi õigust. Konkurentsioigust ja siseturusätteid kohaldatakse spordi suhtes, kui on tegemist majandustegevusega. Spordi suhtes kohaldatakse ka teisi ELi õiguse olulisi aspekte, näiteks kodakondsuse alusel diskrimineerimise keeld, liidu kodakondsust käsitlevad sätted ning meeste ja naiste võrdõiguslikkus tööhõives. Samal ajal on spordil teatud iseloomulikud jooned, millele sageli viidatakse kui „spordi eripärale“. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tunnustatakse jätkuvalt spordi eripära, kuid seda ei saa tõlgendada nii, et see õigustab üldist erandit ELi õiguse kohaldamisest (vt komisjoni 11. juuli 2007. aasta valge raamat spordi kohta, KOM/2007/0391, punkt 4.1).

[7.2] Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast tuleneb, et võttes arvesse liidu eesmärke, kuulub spordiga tegelemine liidu õiguse kohaldamisalasse ainult osas,

milles see kujutab endast majandustegevust (vt Euroopa Kohtu 25. aprilli 2013. aasta kohtuotsus *Asociația Accept*, C-81/12, EU:C:2013:275, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika). Eeltoodut arvestades on Euroopa Kohus hinnanud näiteks seda, kas töötajate vaba liikumisega Euroopa Liidus on kooskõlas „lootustandva” mängija kohustus pärast väljaõppeperioodi sõlmida elukutselise mängija lepingu talle väljaõppe taganud klubiga ja selle kohustuse rikkumisel kohustus tasuda kahjuhüvitist (vt Euroopa Kohtu 16. märtsi 2010. aasta kohtuotsus *Olympique Lyonnais*, C-325/08, EU:C:2010:143, eelkõige punkt 26), ja samuti muid spordivaldkonna küsimusi (vt Euroopa Kohtu 25. aprilli 2013. aasta kohtuotsus *Asociația Accept*, C-81/12, EU:C:2013:275, eelkõige punkt 45, ja 18. juuli 2006. aasta kohtuotsus *Meca-Medina ja Majcen vs. komisjon*, C-519/04 P, EU:C:2006:492, eelkõige punkt 42; ning kohtuasi *Royal Antwerp Football Club*, C-680/21, milles on menetlus praegu pooleli).

Võttes arvesse eespool viidatud Euroopa Kohtu praktikat spordiõiguse valdkonnas ja asjaolu, et puudub eriregel, mis välistaks direktiivi 93/13 kohaldamisalast spordi valdkonnas sõlmitud lepingud, mille võib vastavalt selle direktiivi sätetele kvalifitseerida elukutseliste ja tarbijate vahel sõlmitud lepinguteks, leiab Senäts (Läti kõrgeima kohtu senat), et ei ole mingit põhjust järeldada, et selle direktiivi sätted ei ole kohaldatavad lepingu suhtes, mille on sõlminud majandustegevuse raames tegutsev spordiklubi ja noorsportlane, kes ei ole veel alustanud oma karjääri elukutselise sportlasena. Asjaolu, et spordivaldkonnas on praktikas mõned näited, kus tarbijakaitse eeskirjad sarnaseid lepinguid ei hõlma, ei saa kasutada alusena, et keelata tarbijatele liidu õigusest tulenev kaitse.

Käsitletaval juhul ei ole vaidlust selles, et lepingu sõlmimise ajal ei olnud noorsportlane veel alustanud oma elukutselise sportlase karjääri, st teda ei olnud veel tööle võtnud ükski asjaomase spordiala klubi.

[7.3] Täiendavat selgitust vajab ka asjaolu, et isik, kes tarbijana sõlmis teenuse osutamise lepingu, muutub hiljem elukutseliseks. Senäts (Läti kõrgeima kohtu senat) leiab, et käsitletav kohtuasi erineb fundamentaalselt neist asjadest, mida puudutab Euroopa Kohtu praktika kohtualluvuse kindlaksmääramist käsitlevate õigusnormide kohaldamise kohta (vt Euroopa Kohtu 10. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *Personal Exchange International*, C-774/19, EU:C:2020:1015, punktid 40 ja 41, ning 25. jaanuari 2018. aasta kohtuotsus *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, punktid 31, 38 ja 39). Mis puutub tarbijaõiguste kohaldamisalasse, siis ei ole selle kohtu hinnangul tähtsust asjaolul, et noorsportlase tegevus lepinguga hõlmatud valdkonnas on hiljem omandanud sisuliselt elukutselise laadi, ja see ei saa iseenesest võtta teenuse saajalt õigust tugineda „tarbija“ staatusele.

[7.4] Vajadus esitada eelotsusetaotlus selle kohta, kas direktiivi 93/13 tarbijakaitse nõudeid kohaldatakse seda liiki lepingute suhtes, mille sõlmivad noorsportlased ja spordiklubid, tuleneb ka erinevustest Euroopa Liidu liikmesriikide kohtupraktikas.

Senātsile (Läti kõrgeima kohtu senat) teadaolevalt leidis Cour d'appel de Paris (Pariisi apellatsioonikohus, Prantsusmaa) 23. mai 2019. aasta otsusega, et korvpallur, kes oli tulevase mängijana sõlminud spordiagentuuriga teenuste osutamise lepingu, mille alusel agentuur kohustus sportlase arvel pidama läbirääkimisi spordiklubidega korvpallurilepingute sõlmimiseks, mille eest korvpallur kohustus maksma agentuurile teatava summa, mis vastas osale selle koostöö tulemusel sõlmitud lepingute summast, tegutses tarbijana, mitte aga elukutselisena (Cour d'appel de Paris, 2, 23-05-2019, n.º 16/02277). Oberlandesgericht München (liidumaa kõrgeim üldkohus Münchenis, Saksamaa) otsustas omalt poolt 7. novembri 2002. aasta otsuses noore tennisisti ja spordiagentuuri vahelises vaidluses, mis tulenes poolte vahel sõlmitud sarnasest teenuse osutamise lepingust, et tarbijakaitse eeskirjad ei ole selle õigussuhte suhtes kohaldatavad (Oberlandesgericht München, 07.11.2002 — 19 U 3238/02).

Eespool öeldut arvestades on käesolevas kohtuasjas esitatud eelotsuse küsimustele vastamine eriti oluline, et tagada liidu õiguse ühtne tõlgendamine (vt Euroopa Kohtu 6. oktoobri 2021. aasta kohtuotsus Consorzio Italian Management ja Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, punkt 49).

- 8 Käesolevas kohtuasjas leidis apellatsioonikohus, et lepingutingimus, mille kohaselt pidi noorsportlane lepingu kehtivuse ajal (15 aastat) tasuma 10% oma sissetulekust, on ebaõiglane.

Senāts (Läti kõrgeima kohtu senat) juhib tähelepanu sellele, et kõnealune tasu on tegelikult peamine vastusooritus, mida teenuste osutaja ootab teenuse saajalt.

Tegemaks kindlaks selle küsimuse suhtes kohaldatavad liidu õigusnormid, tuleb selgeks teha, kas viidatud lepingutingimus sisaldab lepingu põhiobjekti mõistet või viitab see ühelt poolt hinna ja tasu piisavusele ja teiselt poolt pakutavatele teenustele direktiivi 93/13 artikli 4 lõike 2 tähenduses.

Senāts (Läti kõrgeima kohtu senat) juhib tähelepanu asjaolule, et tarbijakaitseaduse artikli 6 lõige 2², millega direktiivi 93/13 viidatud säte riigisisisesse õigusesse üle võeti, jõustus pärast lepingu sõlmimist.

[8.1] Juhul, kui kõnealune lepingutingimus sisaldab lepingu põhiobjekti mõistet või see viitab hinna ja tasu sobivusele pakutavate teenuste eest, soovib Senāts (Läti kõrgeima kohtu senat) teada, kas tuleb asuda seisukohale, et viidatud lepingutingimus ei ole koostatud lihtsas ja arusaadavas keeles direktiivi 93/13 artikli 5 tähenduses, ja et see kutsub esile lepinguosaliste lepingust tulenevate õiguste ja kohustuste olulise tasakaalustamatuse, mis kahjustab tarbijat, direktiivi 93/13 artikli 3 lõike 1 tähenduses.

Siinkohal tekib täiendav küsimus kohtuotsusest Olympique Lyonnais, milles Euroopa Kohus leidis, et „lootustandev” mängija, kes oma väljaõppeperioodi lõppedes sõlmib elukutselise mängija lepingu teise liikmesriigi klubiga, kohustub maksma kahjuhüvitist, mille summa ei ole seotud väljaõppe tegelike kuludega (vt Euroopa Kohtu 16. märtsi 2010. aasta kohtuotsus Olympique Lyonnais,

C-325/08, EU:C:2010:14, punkt 50). Kas direktiivi 93/13 artikli 6 lõike 1 nõuetega on vastuolus riigisisese kohtu otsus, millega vähendatakse summat, mida teenuste osutaja võib tarbijalt nõuda, teenuste osutaja tegelike kulude summani, mis teenuste osutajal on tekkinud lepingu alusel tarbijale teenuse osutamiseiga? Tundub, et arvesse tuleb võtta ka Euroopa Kohtu praktikat, milles on leitud, et kui liikmesriigi kohtul oleks lubatud sellises lepingus sisalduvate ebaõiglase tingimuste sisu muuta, võiks selline õigus kahjustada direktiivi 93/13 artikli 7 pikaajalist eesmärki (vt Euroopa Kohtu 27. jaanuari 2021. aasta kohtuotsus Dexia Nederland, C-229/19 ja C-289/19, EU:C:2021:68, punkt 64).

[8.2] Juhul, kui kõnealune lepingutingimus sisaldab lepingu põhiobjekti mõistet või see viitab hinna ja tasu sobivusele pakutavate teenuste eest, soovib Senāts (Lāti kõrgeima kohtu senat) veel teada, kas juhul, kui kohus leiab, et tasu suurus on teenuste osutaja panusega ilmselgelt ebaproportsionaalne, võib ta sellegipoolest sellise lepingutingimuse riigisisese õiguse alusel ebaõiglaseks tunnistada.

Siinkohal tekib teine küsimus seoses direktiivi 93/13 artikliga 8a. Täpsemalt, kas asjaolu, et Lāti on teatanud Euroopa Komisjonile, et tema õigusaktid ei lähe kaugemale selles direktiivis sätestatud miinimumnõuetest, piirab kuidagi kohtute pädevust? Euroopa Komisjoni avaldatud teabest liikmesriikide poolt direktiivi artikli 8a alusel esitatud teavituste kohta nähtub, et liikmesriigid on kas teatanud, et riigisisestes õigusaktides ei ole sätestatud eeskirju, mis lähevad kaugemale direktiivis sätestatud miinimumnõuetest, või teatanud näiteks, et riigisisestes õigusaktides on sätestatud loetelu lepingutingimustest, mida peetakse igal juhul ebaõiglaseks, või loetelu lepingutingimustest, mida tuleb pidada ebaõiglaseks, kui ei ole tõendatud vastupidist, või et on ette nähtud (vastupidi direktiivi 93/13 artikli 4 lõikes 2 sätestatule), et lepingutingimuste ebaõiglase laadi hindamine laieneb tingimustele, mis on koostatud lihtsas ja arusaadavas keeles. See on kooskõlas direktiivi 93/13 artiklis 8a sätestatud nõudega teavitada Euroopa Komisjoni eelkõige lepingutingimuste või lepingutingimuste loetelude muutmiseiga seotud sätetest. Loetelu ei sisalda teavet selle kohta, kas mõni liikmesriik on laiendanud mõiste „tarbija“ määratlust, ning see ei sisalda isegi Itaalia vastavasisulist teavitust, kuigi üks Itaalia kohus on ilmselt laiendanud direktiivis sätestatud kaitse ulatust ka muudele üksustele kui füüsilistele isikutele (vt Euroopa Kohtu 2. aprilli 2020. aasta kohtuotsus Condominio di Milano, via Meda, C-329/19, EU:C:2020:263, punkt 35). Senātsi (Lāti kõrgeima kohtu senat) arvates on eespool öeldu põhjal selge, et liikmesriikide artikli 8a alusel avaldatud teavitused ei saa olla otsustavad selle kindlaksmääramisel, kas liikmesriik on laiendanud mõiste „tarbija“ määratlust.

- 9 Euroopa Kohtu praktikas direktiivi 93/13 sätete kohaldamise kohta ei ole seni käsitletud küsimust, kuidas tuleks hinnata asjaolu, et tarbija oli lepingu sõlmimise ajal alaealine. Üldiselt ei ole alaealistel õigusvõimet, et lepinguid sõlmida (õigusnormid lubavad neil teha tehinguid ainult erandjuhtudel, näiteks selliste asjade võõrandamisel, mida nad võivad vabalt käsutada, või seaduses sätestatud juhtudel töösuhetes). Seetõttu tuleb analüüsida, kui oluline on asjaolu, et leping,

mille sõlmivad teenuste osutajaga alaealise tarbija nimel tema vanemad, mõjutab oluliselt ja püsivalt alaealise majanduslikku olukorda ja sellest tulenevalt ka tema õigust omandile (sellise lepingu puhul sisuliselt kogu tema võimaliku elukutselise karjääri jooksul).

[9.1] Senātsi (Lāti kõrgeima kohtu senat) arvates on Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 24 lõikes 2 sätestatud lapse õigusi silmas pidades oluline selgitada, kuidas kohtud peaksid tegelikult tagama, et leping teenuste osutaja ja tarbija vahel, kes oli lepingu sõlmimise ajal alaealine ja kelle suhtes kohaldatakse seega direktiivi 93/13 nõudeid, ei ole vastuolus alaealise parimate huvidega.

Lisaks peavad kohtud kontrollima, kas selline leping piirab ülemääraselt alaealise õigust omandile, mis on kaitstud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 17 lõikega 1.

[9.2] Seevastu, kui peaks selguma, et leping ei kuulu direktiivi 93/13 kohaldamisalasse ja et lisaks sellele on selle direktiiviga vastuolus see, kui riigisisised kohtud kohaldavad selliste lepingute suhtes nimetatud direktiivi sätteid, mis käsitlevad tarbijate õiguste kaitset, küsib Senāts (Lāti kõrgeima kohtu senat), kas ei ole asjakohane hinnata, kas leping rikub eespool viidatud Euroopa Liidu põhiõiguste hartas sätestatud põhiõigusi, arvestades, et sporditegevus kui selline kuulub liidu õiguse kohaldamisalasse (vt käesoleva kohtumääruse punktid 7.1–7.2).

- 10 Eespool esitatud kaalutlusi arvestades peab Senāts (Lāti kõrgeima kohtu senat) vajalikuks pöörduda Euroopa Kohtu poole, et selgitada, kuidas tuleb kohaldada eeskirju, mis käsitlevad ebaõiglasi tingimusi tarbijalepingutes.

Resolutsioon

Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 267 alusel, [...] [viide riigisisestele menetlusnormidele] Senāts (Lāti kõrgeima kohtu senat)

otsustab

esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

1. Kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (edaspidi „direktiiv 93/13“) kohaldamisalasse kuulub sportlase arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamise leping, mille on sõlminud ühelt poolt ettevõtja, kes tegutseb peamiselt sportlaste arendamise ja treenimise valdkonnas, ja teiselt poolt alaealine, keda esindavad tema vanemad ja kes lepingu sõlmimise ajal kõnealuse spordialaga elukutselisena ei tegele?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on eitav, siis kas direktiiviga 93/13 on vastuolus riigisisene kohtupraktika, mis tõlgendab seda direktiivi riigisisessesse õigusesse ülevõtvaid õigusnorme nii, et neis sisalduvad tarbijakaitse eeskirjad on kohaldatavad ka selliste lepingute suhtes?

3. Kui vastus esimesele või teisele küsimusele on jaatav, siis kas riigisisene kohus võib direktiivi 93/13 artikli 3 alusel hinnata niisuguse lepingutingimuse ebaõiglast laadi, mis näeb ette, et noorsportlane kohustub lepingus nimetatud teatud spordialal arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamise eest maksuma tasu, mis moodustab 10% tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast sissetulekust, ning mitte järeldada, et nimetatud lepingutingimus on üks neist tingimustest, mille ebaõiglast laadi ei hinnata direktiivi 93/13 artikli 4 lõike 2 alusel?

4. Kui vastus kolmandale küsimusele on jaatav, siis kas tuleb asuda seisukohale, et lepingutingimus, mis näeb ette, et noorsportlane kohustub lepingus nimetatud teatud spordialal arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamise eest maksuma tasu, mis moodustab 10% tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast sissetulekust, on koostatud lihtsas ja arusaadavas keeles direktiivi 93/13 artikli 5 tähenduses, võttes arvesse, et lepingu sõlmimise ajal puudus noorsportlasel selge teave osutatava teenuse väärtuse ega selle eest makstava summa kohta, mis oleks võimaldanud tal hinnata talle sellest tekkivaid majanduslikke tagajärgi?

5. Kui vastus kolmandale küsimusele on jaatav, siis kas tuleb asuda seisukohale, et lepingutingimus, mis näeb ette, et noorsportlane kohustub lepingus nimetatud teatud spordialal arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamise eest maksuma tasu, mis moodustab 10% tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast sissetulekust, kujutab endast direktiivi 93/13 artikli 3 lõike 1 kohaselt tingimust, mis kutsub esile lepinguosaliste lepingust tulenevate õiguste ja kohustuste olulise tasakaalustamatuse, mis kahjustab tarbijat, arvestades et nimetatud lõige ei seo osutatava teenuse väärtust tarbijale tekkiva kuluga?

6. Kui vastus viiendale küsimusele on jaatav, siis kas direktiivi 93/13 artikli 6 lõikega 1 on vastuolus riigisisese kohtu otsus, millega vähendatakse summat, mida teenuste osutaja võib tarbijalt nõuda, teenuste osutaja tegelike kulude summani, mis tal on tekkinud lepingu alusel tarbijale teenuse osutamisega?

7. Kui vastus kolmandale küsimusele on eitav ja kui niisuguse lepingutingimuse ebaõiglast laadi, mis näeb ette, et tarbija kohustub lepingus nimetatud sportlase arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamise eest maksuma tasu, mis moodustab 10% tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast sissetulekust, ei hinnata vastavalt direktiivi 93/13 artikli 4 lõikele 2, siis kas riigisisene kohus, olles teinud kindlaks, et tasu suurus on teenuste osutaja panusega ilmselgelt ebaproportsionaalne, võib sellegipoolest sellise lepingutingimuse riigisisese õiguse alusel ebaõiglaseks tunnistada?

8. Kui vastus seitsmendale küsimusele on jaatav, siis kas tarbijalepingu puhul, mis sõlmiti ajal, mil direktiivi 93/13 artikkel 8a ei olnud veel jõustunud, tuleb arvesse võtta liikmesriigi poolt Euroopa Komisjonile nimetatud direktiivi artikli 8a alusel esitatud teavet, mis puudutab liikmesriigi poolt selle sama direktiivi artikli 8 kohaselt vastuvõetud sätteid, ja kui see on nii, siis kas riigisiseste kohtute pädevus on piiratud nimetatud liikmesriigi poolt direktiivi 93/13 artikli 8a kohaselt esitatud teabega, kui liikmesriik on teatanud, et

tema riigisisesed õigusnormid ei lähe kaugemale kõnealuses direktiivis sätestatud miinimumnõuetest?

9. Kui vastus esimesele või teisele küsimusele on jaatav, siis millist tähtsust omab – võttes arvesse Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 17 lõiget 1 koostoimes harta artikliga 24 – direktiivi 93/13 sätteid riigisisessesse õigusesse üle võtvate õigusnormide kohaldamisel asjaolu, et kõnealune teenuste osutamise leping sõlmiti 15 aastaks ajal, mil noorsportlane oli alaealine, mistõttu sõlmisid selle lepingu alaealise nimel tema vanemad, võttes sellega kohustuse maksta tasu, mis moodustab 10% tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast kogu sissetulekust?

10. Kui vastus esimesele või teisele küsimusele on eitav ja võttes arvesse, et sporditegevus kuulub liidu õiguse kohaldamisalasse, siis kas alaealise sportlasega 15 aastaks sõlmitud teenuste osutamise leping – mille sõlmisid tema nimel tema vanemad –, mis kohustab kõnealust alaealist maksma tasu, mis moodustab 10% tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast kogu sissetulekust, rikub Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 17 lõikes 1 koostoimes harta artikli 24 lõikega 2 sätestatud põhiõigusi?

Peatada menetlus kuni Euroopa Liidu Kohtu otsuse tegemiseni.

Käesoleva kohtumääruse peale edasikaebe võimalus puudub.

[...]
[allkirjad]